

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Mottla a soudců JUDr. Čestmíra Slaného a JUDr. Jiřího Körblera ve věci

žalobce: **Ing. Jan D.**, narozený xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Janem Dáňou
sídlem Václavské náměstí 837/11, Nové Město, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Nationale-Nederlanden Levensverzekering Maatschappij N. V.**
reg. č. 24042211
sídlem Weena 505, Rotterdam, Nizozemské království
jednající prostřednictvím pobočky
NN Životní pojišťovna N. V., pobočka pro Českou republiku,
IČO 40763587, sídlem Nádražní 344/25, Smíchov, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátkou Mgr. Evou Novákovou
sídlem Ovocný trh 573/12, Staré Město, 110 00 Praha 1

o zaplacení 368 233 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. června 2019, č. j. 26 C 197/2017-328,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku I co do částky 175 778 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 21. 9. 2019 do zaplacení **zrušuje** a řízení **se** v této části **zastavuje**, jinak **se potvrzuje**.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 178 681 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Pečenková.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci 268 233 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení od 19. 4. 2017 do zaplacení a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované k rukám její právní zástupkyně na náhradě nákladů řízení 128 247,90 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku. Takto rozhodl poté, co byl jeho předchozí rozsudek ze dne 26. 4. 2018, č. j. 26C 197/2017-209, z podnětu žalobcova odvolání rozsudkem Městského soudu v Praze z 5. 12. 2018, č. j. 54 Co 359/2018-267, v zamítavém výroku I (o určení, že smlouva Životního pojištění Investice /T210/ č. xxx, uzavřená dne 13. 9. 2007 mezi žalobcem a žalovanou, je od počátku neplatná) potvrzen a v zamítavém výroku II (ohledně částky 368 233 Kč s příslušenstvím) spolu s akcesorickým výrokem III o nákladech řízení byl zrušen a v tomto rozsahu mu byla věc vrácena k dalšímu řízení.
2. Na základě skutečností zjištěných provedeným dokazováním vzal za prokázáno, že žalobce jakožto pojistník a žalovaná coby pojistitel prostřednictvím pojišťovací zprostředkovatelky Jany L. podepsali dne 13. 9. 2007 předtištěný propisovací formulář žalované – smlouvu o životním pojištění investice (T210) č. xxx. Nedílnou součástí této smlouvy byly mimo jiné Všeobecné pojistné podmínky pro životní pojištění – verze ze dne 1. 1. 2007, Zvláštní pojistné podmínky T210 životní pojištění Investice ze dne 1. 1. 2007 a Informace zájemci. Ve smlouvě byla vymezena pojistná událost, sjednána investiční strategie, stanoven počátek pojištění na den 14. 9. 2007, sjednána pojistná doba na 12 let, sjednáno placení pojistného ve výši 820 101 Kč jednorázově jako odbytné z pojistné smlouvy č. xxx a určena obmyšlená osoba Zdeněk D., nar. xxx. Na verzi smlouvy předložené žalobcem není v kolonce „Hlavní pojištění“ uvedena částka pojistného za hlavní pojištění ani pojistná částka pro případ smrti, zatímco na verzi smlouvy předložené žalovanou je v kolonce „Hlavní pojištění“ uvedena částka pojistného za hlavní pojištění ve výši 820 101 Kč s poznámkou, že jde o odbytné z pojistné smlouvy č. xxx a pojistná částka pro případ smrti ve výši 10 000 Kč. V informacích zájemci je v prvním odstavci jako pojistitel označena ING Životní pojišťovna N. V., pobočka pro Českou republiku se sídlem v Praze, jejímž zakladatelem je pojišťovna Nationale-Nederlanden Levensverzekering Maatschappij N. V., se sídlem Weena Rotterdam, Nizozemské království, podnikající formou akciové společnosti, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Obchodní komorou v Rotterdamu. Žalobce byl před uzavřením smlouvy u žalované již životně pojištěn, a to na základě dříve uzavřené pojistné smlouvy č. xxx. Na základě rozhodnutí žalobce byla dříve uzavřená pojistná smlouva č. xxx ke dni 13. 9. 2007 zrušena, přičemž odbytné z ní činilo 820 101 Kč a žalobce měl zájem jednorázově zainvestovat u žalované své finanční prostředky s jednou oprávněnou osobou. Odbytné ve výši 820 101 Kč bylo použito k úhradě pojistného z pojistné smlouvy č. xxx, k níž došlo dne 18. 9. 2007. Dopisem ze dne 22. 9. 2007 žalovaná informovala žalobce, že mu zasílá pojistku k pojistné smlouvě č. xxx. V pojistce k pojistné smlouvě č. xxx byl uveden počátek pojištění dne 14. 9. 2007, konec pojištění dne 14. 9. 2019, pojistné ve výši 820 101 Kč a pojistná částka ve výši 10 000 Kč; dále v ní bylo uvedeno umístění finančních prostředků ve fondech a jméno oprávněné (obmyšlené) osoby. Žalovaná pravidelně vystavovala žalobci pojistky k pojistné smlouvě č. xxx a zasílala je žalobci spolu s průvodními dopisy k nim, přičemž ve všech uvedených pojistkách je jako pojistná částka uvedena částka 10 000 Kč a jako pojistné částka 820 101 Kč. Podle článku 1. 2. stanov Nationale-Nederlanden Levensverzekering Maatschappij N. V. ze dne 13. 7. 2006, při vedení své obchodní činnosti v zahraničí může žalovaná vystupovat také pod názvem ING Life Insurance N. V. Podle článku 1. 3. stanov při vedení své obchodní činnosti v zahraničí může společnost používat název vybraný v souladu s předcházejícím odstavcem, a to v překladu do jakéhokoli jiného jazyka obchodní veřejnosti v dotyčné oblasti, a to před nebo za zkratkou N. V., a pokud to bude nutné také doplněnou označením původu společnosti. V říjnu 2011 žalobce učinil u žalované mimořádný výběr pojistného z pojistné smlouvy č. xxx v částkách 302 243 Kč a 149 625 Kč s tím, že v souvislosti s mimořádným výběrem částky 302 243 Kč žalovaná žalobci vyúčtovala a strhla poplatek za provedenou

transakci ve výši 758 Kč a v souvislosti s mimořádným výběrem částky 149 625 Kč žalovaná žalobci vyúčtovala a strhla poplatek za provedenou transakci ve výši 758 Kč. Dopisem ze dne 19. 4. 2017 žalobce žalované sdělil, že smlouvu považuje za neplatnou a s ohledem na to ji vyzval k vydání bezdůvodného obohacení ve výši 368 233 Kč, které představuje rozdíl mezi částkou 820 101 Kč, kterou žalované zaplatil a částkou 451 868 Kč, kterou mu žalovaná vrátila v rámci mimořádných výběrů v říjnu 2011. Žalovaná žalobci dosud ničeho neuhradila

3. Po právní stránce věc vzhledem k datu uzavření pojistné smlouvy (13. 9. 2007) a ve smyslu § 3028 odst. 1, 3 a § 3036 zákona č. 89/2012 Sb. posoudil podle zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě (dále jen „ZPS“) a zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“) ve zněních účinných do 31. 12. 2013. S odkazem na § 2 ZPS dovedl, že podstatnou náležitostí pojistné smlouvy je – kromě náležitostí uvedených v § 4 ZPS – i sjednání pojistného plnění, tj. částky, která má být v případě vzniku nahodilé události vymezené v pojistné smlouvě vyplacena určené oprávněné osobě. V pojistné smlouvě č. xxx podepsané účastníky dne 13. 9. 2007, však výše pojistného plnění jimi sjednána nebyla, což je zřejmé z toho, že na verzi pojistné smlouvy předložené žalobcem (tj. druhý, spodní výtisk předtištěného propisovacího formuláře žalované) je kolonka určená pro vymezení pojistné částky prázdná a údaj o její výši se nenachází ani v jiné části smlouvy ani v žádném s pojistnou smlouvou souvisejícím dokumentu (pojistné podmínky a informace zájemci), zatímco na verzi smlouvy předložené žalovanou je v příslušné kolonce uvedena pojistná částka 10 000 Kč, pak tento údaj musel být na pojistnou smlouvu dopsán bez žalobcova vědomí až po jejím uzavření, tj. aniž by žalobce projevil ohledně výše pojistné částky shodnou vůli s žalovanou. Nepřisvědčil přitom námitce žalované, že na sjednání pojistné částky ve výši 10 000 Kč lze usuzovat z toho, že byla uvedena jak v pojistce k pojistné smlouvě (zaslané žalobci bezprostředně po uzavření smlouvy), tak na dalších písemnostech zasílaných mu od r. 2007 do r. 2017, když z pouhého uvedení pojistné částky v pojistce (ta není součástí pojistné smlouvy, nýbrž ve smyslu § 9 odst. 1 ZPS pouhým potvrzením o dřívějším uzavření smlouvy, tzn. jednostranným právním úkonem pojistitele –žalované, který může, ale nemusí odrážet ujednání smluvních stran) nelze dovést, že by pojistná částka byla mezi účastníky sjednána. Totéž sice dopadá i na údaj o výši pojistného, který se v žalobcově verzi pojistné smlouvy také nenachází, ač je rovněž podstatnou náležitostí pojistné smlouvy (§ 4 odst. 1 písm. e) ZPS], avšak ohledně výše pojistného nelze dospět k závěru, že by nebyla ve smlouvě sjednána, neboť údaj o výši pojistného se nachází v obou verzích pojistné smlouvy v části nazvané „placení pojistného“, z níž je zřejmá jak jeho výše, tak i skutečnost, že se jedná o jednorázové pojistné zaplacené z odkupného z pojistné smlouvy č. xxx. Soud prvního stupně tak uzavřel, že pojistná smlouva z důvodu absence jedné z jejích podstatných náležitostí vůbec nevznikla, resp. podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 je ve vztahu k pojistnému plnění neurčitá a poněvadž toto ujednání nelze od ostatního obsahu pojistné smlouvy oddělit (jde o její esenciální součást charakterizující celou pojistnou smlouvu), je v celém svém rozsahu ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. ve spojení s § 40a obč. zák. (a contrario) absolutně neplatná. V žádném případě přitom nelze dospět k závěru, že by uvedená smlouva byla ve smyslu § 41a odst. 1 obč. zák. jiným právním úkonem, resp. jinou smlouvou, neboť bez sjednání pojistné částky ze smlouvy plynou výhody (v podobě zaplaceného pojistného) pouze žalované, nikoliv žalobci, kterýžto záměr dozajista nebyl účastníky sledován (z toho, co je ve smlouvě bez uvedení pojistné částky sjednáno, by žalovaná od žalobce získala plnění, avšak žalobce by od žalované neměl nárok na jakékoli protiplnění, což jistě nebylo v úmyslu ani jedné ze smluvních stran). S ohledem na absolutní neplatnost pojistné smlouvy z důvodu nesjednaného pojistného plnění se proto soud prvního stupně již nezabýval ostatními žalobcem namítanými důvody její neplatnosti. Dále dospěl k závěru, že pokud pojistná smlouva č. xxx mezi účastníky nevznikla, resp. je-li absolutně neplatná, je plnění, které na jejím základě žalobce poskytl žalované, bezdůvodným obohacením ve smyslu § 451 odst. 2 obč. zák. které by žalovaná byla podle § 451 odst. 1 téhož zákona povinna žalobci vydat. Poněvadž bylo prokázáno, že žalobce v souvislosti s pojistnou smlouvou žalované 18. 9. 2007 uhradil 820 101 Kč jako pojistné a zároveň žalovaná koncem října 2011 žalobci na základě jeho žádosti vrátila

celkovou částku 451 868 Kč, zůstala jí od žalobce částka 368 233 Kč, kterou mu dosud nevrátila a je tak bezdůvodným obohacením na straně žalované. Poněvadž však žalovaná během řízení namítla promlčení žalobou uplatněného nároku na vydání bezdůvodného obohacení a soud prvního stupně shledal tuto námitku s odkazem na § 100 odst. 1, § 101 a § 107 odst. 1, 2 obč. zák. důvodnou, žalobu zamítl (s tím, že počátek objektivní tříleté promlčecí doby připadl na den 18. 9. 2007 a její konec na den 18. 9. 2010; počátek dvouleté subjektivní promlčecí doby připadl na podzim 2007, od kdy žalobce věděl, že existuje rozpor mezi tím, co je ve vztahu k pojistné částce uvedeno v pojistné smlouvě a tím, co ve vztahu k pojistné částce tvrdila žalovaná v pojistce a čím se účastníci i fakticky řídili a od kdy žalobce musel vědět o důvodech neplatnosti smlouvy i o vzniku bezdůvodného obohacení na straně žalované, avšak žaloba byla u soudu podána až 19. 6. 2017). Neshledal totiž, že by žalovanou vznesená námitka promlčení byla v rozporu s dobrými mravy, jak žalobce namítal (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, 30 Cdo 4112/2010 a 30 Cdo 4112/2010), přičemž se v daném případě nejedná ani o úmyslné bezdůvodné obohacení na straně žalované a nelze tudíž aplikovat desetiletou promlčecí dobu. O nákladech řízení rozhodl podle úspěchu ve věci (§ 142 odst. 1 o. s. ř.).

4. Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas odvolání a namítal, že ač se po žalované domáhá vydání bezdůvodného obohacení z důvodu, že pojistná smlouva je neplatná, neboť i/ byla uzavřena entitou bez právní subjektivity (§ 38 odst. 1 obč. zák.), ii/ nejedná se o pojištění (rozpor se zákonem č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví a obcházení zákona č. 256/2004 Sb., o podnikání na kapitálovém trhu) a iii/ pojistná smlouva neobsahuje podstatnou náležitost (§ 2 zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě), přičemž tyto její vady jsou natolik závažné, že každá z nich má za následek neplatnost celé pojistné smlouvy, soud prvního stupně se na základě v rozsudku blíže neodůvodněném myšlenkovém postupu rozhodl posoudit platnost pojistné smlouvy pouze z pohledu nedostatku podstatné náležitosti smlouvy; jeho námitkami týkajícími se zbývajících vad pojistné smlouvy se nezabýval a další okolnosti sporu posuzoval pouze optikou neplatnosti pojistné smlouvy z důvodu absence podstatné náležitosti a skutkových zjištění této otázky. Tento nesprávný postup se projevil zejména v odůvodnění právního závěru týkajícího se rozporu námitky promlčení s dobrými mravy. Ačkoliv ve svém vyjádření z 25. 9. 2017 obsáhle argumentoval, že pojistná smlouva je neplatná pouze z důvodů na straně žalované, zánik nároku v důsledku námitky promlčení by pro něho byl nepřiměřeně tvrdým postihem a ze strany žalované šlo v případě nesjednání pojištění o vědomý způsob, kterým se snažila obejít regulaci poskytování investičních služeb; pojistník plní své závazky ze smlouvy od počátku pojištění, kdežto pojišťovna plní svůj závazek na konci pojištění a námitka promlčení je vznesena subjektem, který není v dobré víře, soudem prvního stupně jsou z jeho argumentů selektivně vybrány jen některé. Poukázal v této souvislosti na nálezy Ústavního soudu sp. zn. ÚS 2700/15 (míněna zjevně sp. zn. III. ÚS 2700/15 - pozn. odvolacího soudu) a dovozoval, že rozsudek je v této části nepřezkoumatelný. Dále uvedl, že všechny jím vytknuté vady pojistné smlouvy jsou projevem a důsledkem nepoctivého přístupu žalované a pojišťovacího zprostředkovatele vůči němu jako spotřebiteli a tuto svoji argumentaci podrobně rozvedl i s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1003/2014. Ohledně zavinění neplatnosti pojistné smlouvy vyjádřil přesvědčení, že mu nelze ani částečně přičítat vinu na neplatnosti pojistné smlouvy a závěr soudu prvního stupně o tom, že neplatnost pojistné smlouvy částečně zavinil, je podle něho nepřezkoumatelný, neboť není řádně odůvodněn a neopírá se o žádný důkaz. Neudržitelný je rovněž závěr soudu prvního stupně, že cílem žalované při vznesení námitky promlčení není poškození jeho práv. Tím, že se soud prvního stupně nevypořádal s některými námitkami uvedenými jím v žalobě, porušil jeho právo na spravedlivý proces, které je vyloženo např. v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4118/2010 či nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1589/07. Podle jeho přesvědčení nerozhoduje soud prvního stupně nestranně a porušil ust. § 226 odst. 1 o. s. ř., když nerespektoval odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze z 5. 12. 2018, č. j. 54 Co 359/2018-267 (viz jeho body 15 a 18). K náhradě nákladů řízení přiznané žalované uvedl, že při řádném provedení všech navrhovaných důkazů by došlo k jeho

100% úspěchu ve věci a i k přiznání 100% náhrady nákladů řízení. Závěrem proto navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení, příp. aby byl změněn tak, že žalobě bude vyhověno a bude mu přiznána náhrada nákladů řízení.

5. Žalovaná ve svém písemném vyjádření uvedla, že se ztotožňuje se závěry soud prvního stupně, pokud jde o otázku promlčení, avšak za neakceptovatelné považuje jeho právní posouzení otázky neplatnosti pojistné smlouvy, když dospěl k závěru, že „Účastníci tedy v pojistné smlouvě č. xxx nesjednali výši pojistného plnění (pojistnou částku) pro případ smrti jako jednu z jejích podstatných náležitostí pojistné smlouvy...“ Soud prvního stupně totiž spíše náhodně „vybral“ jako rozhodnou verzi pojistné smlouvy předloženou žalobcem, své tvrzení ohledně absence podstatné náležitosti pojistné smlouvy založil na zjevném nepochopení fungování pojistných smluv na investiční životní pojištění a dospěl k závěru o nemožnosti posuzování pojistné smlouvy jako inominátní smlouvy, aniž by vzal v úvahu to, že po dobu trvání pojistné smlouvy docházelo ke zhodnocování prostředků zaplacených žalobcem na pojistném formou jejich investic spravovaných žalovanou. Uvedla, že při posuzování relevantní verze pojistné smlouvy (resp. výkladu vůle žalobce ohledně obsahu pojistné smlouvy) by měl soud přihlídnout ke znění pojistky, která byla žalobci zaslána pouhých 9 dnů po uzavření pojistné smlouvy a následně každoročně potvrzována pojistkami – pokud jde o výši pojistné částky – ve stejném znění. Neměl-li by žalobce zájem uzavřít (a neuzavřel) pojistnou smlouvu s pojistnou částkou 10 000 Kč, namítal by nesprávnost uvedených pojistek, což však za 10 let trvání pojistné smlouvy (do doby, než byl zahájen tento spor) nikdy nečinil. Již samotný tento fakt je podle jejího názoru jasným důkazem, že pojistná smlouva byla stranami uzavřena ve verzi s uvedením pojistné částky. Soud prvního stupně opomíjí i to, že uvedení pojistné částky v pojistné smlouvě je jednoznačně ve prospěch žalobce a žalovaná proto nemohla mít na jejím následném doplnění bez vědomí žalobce jakýkoli zájem. Podrobně dále rozvedla svůj nesouhlas se závěrem soudu prvního stupně, jak ohledně absence podstatné náležitosti pojistné smlouvy a její související neplatnosti (§ 2, § 4 a § 49 odst. 2 zákona o pojistné smlouvě, čl. 2/3/ a 2/4/ zvláštních pojistných podmínek), tak o nemožnosti konvertovat uvedenou – jednostranně výhodnou – smlouvu ve smyslu § 41a obč. zák. na jiný smluvní typ, resp. na smlouvu inominátní. Uvedla dále, že z její strany se v žádném případě nejedná o závěrné obcházení regulace (pojišťovací či jakékoli jiné), jak se snaží žalobce tvrdit a má za to, že při sjednávání pojistné smlouvy nedošlo k porušení ani obcházení jakýchkoli předpisů mimo jiné i proto, že v souvislosti s uzavíráním obdobných pojistných smluv nebyla ani jakkoli sankcionována ze strany České národní banky při provádění jejích pravidelných kontrol. Není také pravdou, že by nebyla v dobré víře ohledně platnosti pojistné smlouvy; naopak má i nadále za to, že pojistná smlouva byla sjednána platně a z tohoto důvodu z ní i řádně plnila. Námitku promlčení uplatnila zcela vědomě, ale nečinila tak jako šikanózní útok proti žalobci, nýbrž šlo o zcela obvyklé a právem předvídané uplatnění jejího zákonného práva. Základní předpoklady, na kterých žalobce nemravnost námitky promlčení zakládá, tak jsou po faktické stránce naprosto zcestné a nemohou fungovat ani z pohledu práva (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3825/2011). Akceptace žalobcovy argumentace by v praxi znamenala úplné vyloučení uplatnění námitky promlčení jakoukoli finanční institucí ve vztahu k jakýmkoli jí nabízeným finančním produktům. Ke stejnému závěru, k jakému došel soud prvního stupně, se přiklonil v podobné věci i Městský soud v Praze v případě sp. zn. 25 Co 140/2019. Žalobcův odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1003/2014 nepovažuje za relevantní, neboť jeho skutkové okolnosti se značně liší od posuzovaného případu, kde je situace přesně opačná. Požadavek žalobce, aby se soud zabýval veškerými jeho námitkami směřujícími k možné neplatnosti, přestože takovou celkovou neplatnost pojistné smlouvy dovodil již z jiného důvodu, nemá v tomto konkrétním případě jakékoli logické ospravedlnění, když výsledkem celého řízení pro něj je beztak jen to, že díky žalobě má neplatnou pojistnou smlouvu, avšak jeho právo na vydání souvisejícího bezdůvodného obohacení je již dlouho promlčeno. Takový rozsudek by byl pro žalobce zcela jistě nevýhodný, když ke dni 18. 9. 2019 pojistná smlouva skončila uplynutím sjednané pojistné doby a žalobci bylo vyplaceno

pojistné plnění, které by však v případě, že by byla v tomto řízení dovozena neplatnost, musel vracet. Podrobně dále uvedla, proč žalobcem tvrzené důvody neplatnosti nemohou obstát a k tomuto svému podání připojila oznámení z 19. 9. 2019 adresované žalobci o tom, že den 14. 9. 2019 je dnem konce pojištění a bude mu poukázána částka 175 778 Kč.

6. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 212 a § 212a o. s. ř.) a protože žalobce vzal při odvolacím jednání žalobu (částečně) co do vyplacené mu částky 175 778 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení z této částky od 21. 2. 2019 do zaplacení zpět, s čímž žalovaná vyjádřila svůj souhlas, odvolací soud v souladu s § 222a odst. 1 o. s. ř. v rozsahu tohoto zpětvzetí žaloby rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé (I) zrušil a řízení v této části zastavil. Ohledně zbývajících částí předmětu řízení odvolací soud neshledal odvolání důvodným.
7. Soud prvního stupně postupoval v intencích předchozího rozsudku odvolacího soudu ze dne 5. 12. 2018, č. j. 54 Co 359/2018-267 a poté, co dokazování doplnil provedením listinných důkazů, správně zjistil skutkový stav věci, v odůvodnění svého rozsudku vyložil, které skutečnosti byly prokázány, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil (§ 157 odst. 2 o. s. ř.). Věc posoudil rovněž správně i po stránce právní. V odvolacím řízení pak nevyšlo najevo nic, co by mohlo vést k odlišnému posouzení věci. Byť lze přisvědčit argumentaci žalobce, že se soud prvního stupně nevypořádal se všemi jeho námitkami týkajícími se vad pojistné smlouvy a při svém novém rozhodování vyšel pouze z jedné (podstatná náležitost smlouvy), kterou neshledal splněnou a již z toho dovodil absolutní neplatnost pojistné smlouvy, nelze mu s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení úspěšně vytýkat, že se jeho dalšími (zbývajících) námitkami proto již nezabýval, neboť je to pro posouzení (ne)platnosti smlouvy a rozhodnutí věci nadbytečné. Odvolací soud se shoduje se závěry soudu prvního stupně, že nebylo-li účastníky sjednáno a v oboustranně zavazující pojistné smlouvě uvedeno pojistné plnění (pojistná částka), jakožto jedna z jejích podstatných náležitostí, je pojistná smlouva č. xxx od počátku absolutně neplatná (§ 37 odst. 1 obč. zák.) a na straně žalované tak došlo k bezdůvodnému obohacení, jež by byla povinna žalobci vydat (§ 451 odst. 1, 2 obč. zák.). Správný je i jeho závěr o nemožnosti posoudit předmětnou pojistnou smlouvu jako smlouvu jiného typu (inominátní). Prost pochybení a v souladu s judikaturou je i závěr soudu prvního stupně, že žalobcem uplatněný nárok je promlčen a že žalobkyní uplatněná námitka promlčení není výkonem práva odporujícím dobrým mravům (§ 3 odst. 1 obč. zák.). K tomu třeba poznamenat, že o uplatnění námitky promlčení v rozporu s dobrými mravy je možno uvažovat jen z konkrétních okolností, za nichž byla námitka promlčení nároku uplatněna a nikoliv z okolností a důvodů, z nichž je vznik uplatněného nároku dovozován, jak to právě činí žalobce (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3825/2011, na který žalovaná ve svém vyjádření odkazuje a v něm další uvedená rozhodnutí téhož soudu).
8. Z uvedených důvodů byl proto rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé ohledně částky 192 455 Kč se zákonnými úroky z prodlení z částky 368 233 Kč od 9. 4. 2017 do 20. 9. 2019 a z částky 192 455 Kč od 21. 9. 2019 do zaplacení jako správný podle § 219 o. s. ř. potvrzen.
9. V důsledku částečného zrušení napadeného rozsudku a zastavení řízení rozhodoval odvolací soud nejenom o nákladech tohoto odvolacího řízení, ale znovu i o nákladech předcházejícího mu řízení (§ 224 odst. 1, 2 o. s. ř.) a úspěšně žalované byla přiznána plná náhrada nákladů řízení podle § 142 odst. 1 a § 146 odst. 2 věty první o. s. ř. Žalovanou účelně vynaložené náklady řízení sestávají jednak z odměny advokátky za 8,5 úkonů právní služby za řízení před soudem prvního stupně a před odvolacím soudem po 9 940 Kč [převzetí a příprava zastoupení, písemná vyjádření ve věci datovaná 31. 8. 2017, 25. 9. 2017 a 29. 1. 2018, účast na jednáních konaných 1. 2. 2018, 19. 4. 2018 a 26. 4. 2018 (pouze vyhlášení rozsudku), vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání dne 5. 12. 2018] podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 6, § 8 odst. 1, § 9 odst. 3 písm. a), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), k), odst. 2 písm. f) a § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.; z odměny advokátky za 6

úkonů právní služby za další řízení před soudem prvního stupně a před odvolacím soudem po 9 780 Kč (písemné vyjádření datované 24. 5. 2019, závěrečný návrh, vyjádření k druhému odvolání žalobce a účast při jednáních konaných před soudem prvního stupně 29. 5. 2019 a 27. 6. 2019 a před odvolacím soudem 5. 12. 2019); dále z 15 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a konečně z 21% náhrady za daň z přidané hodnoty v částce 31 011 Kč (§ 137 odst. 3 o. s. ř.), tj. dohromady 178 681 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 5. prosince 2019

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu